

„Между Турно Могурели и Бекетъ.

Приятели!

Отъ Гюргево и Турне се качихме повече отъ 100 души. Слѣдъ нази върви турски вапоръ съ баши-бозуци, но духътъ на момчетата е прѣвъзходенъ. Отъ Корабия и Бекетъ ще да се качатъ още 100 юнака. По всичкитѣ признаци планътъ ще се осъществи; слѣдъ нѣколко часа ние ще да цалунемъ свещенната земя на България.

Благодаря ви, приятели, за довѣрието, което имавте къмъ мене и за любовта къмъ моето поробено отечество.

17. май 1876.

Четоводецъ Хр. Ботйовъ.

Отъ вапора.

N. V. Новата станция за България село Козлудуй.
2 часа горѣ отъ Рахово“.

Въ това врѣме, Ботйовъ смѣтналъ, че отъ гледна точка на дѣлото, нѣма да бжде злѣ да се възвѣсти и на цивилизования свѣтъ за подвигътъ на четата. На християнска Европа трѣбва да се обади, че робътъ въ Турция е дигналъ здрава ржка врѣхъ своя петъ-вѣковенъ тиранинъ, и че той (робътъ) очаква същата помощъ отъ образованитѣ народи, каквато въ тоя грозенъ часъ отиватъ да му дадатъ 200-та юнака:

„Двѣста души български юнаци — говори телеграмата, пратена до la République Française и Journal de Genève¹⁾ — подъ прѣдводителството на Христо Ботйовъ, редакторъ на в. Знаме, органъ на революционната партия, днесъ заробиха австрийскиятъ параходъ Радецки, който насилствено накараха да ги прѣкара

¹⁾ Както писмото, адресирано до Венета, така и горнята телеграма, поетътъ далъ Д. Горову, който е ударилъ до европейскитѣ вѣстници отъ станцията въ Бекетъ.